

Volt egy szegény embernek egy kis koszos gyermeke, akinek nem volt szép ruhája, nem voltak játéka, akinek nem voltak játszótársai, kiskoszosnak csúfolták, mert környezetükben náluk kicsit jobb módon éltek a többiek. Szülei úgy nevelték, hogy mindennek lássa meg a jó oldalát. Mivel egyedül játszott, teremtett magának a fantáziájában egy képzeletbeli világot, ahol minden az ő hasznára és boldogságára van. Ebben a világban, ha esett az eső, ő örült, hogy felfrissítette, ha nagyon sütött a nap, azt mondta rá felmelegít a napocska, ha fújt a szél piros lesz az orcám tőle, ha esett a hó, könnyebb a tüzelőt szállítani szánkóval, ha jéggé fagyott a pocsolya nem kell tocsogni a sárban. Ha fél pohár tejet kapott örült, hogy ilyet ihatott, a pirítóst boldogan ropogtatta, és ha a zsíros kenyér mellé hagymát kapott örömben könnyezett. Szemlélete más volt, mint a többi szomorkodó emberé, mert mindenben a jót kereste.

Az emberek kótyagosnak gondolták és felnőtként is elkerülték. Mindig vidám volt és elégedett, míg a többiek állandóan siránkoztak keseregtek. Mivel sokat volt egyedül, eljárt a könyvtárba olvasni, ott a fantázia világában teljesülhetett minden vágya. A könyvtárból hazafelé a padon ülő emberek gúnyolták, minek neked az a könyv kiskoszos, talán bizony billeg az asztal otthon? Ugyan már asztaluk sincs és jókat nevettek, de nem haragudott, ő is csak nevetett rajta. A sok olvasástól nőtt a szókinccse, tisztult a beszéde, nőtt a műveltsége és a tájékozottsága, lassan megismerte a világot. Egy idő után járni kezdett a közeli városba, a padon ülők kérdezték tőle, hova-hova talán a piacra? Nem a főiskolára járok. Nagy nevetés tört ki, takarítani vagy moslékért? Csak nevetett ő is az őt gúnyolókkal. Egyik nap a szomszéd kivitte az újságot a padon ülő kontyosrádióknak, akiknek arcára fagyott a mosoly, amikor olvasták, hogy tanári diplomát kapott a kiskoszos. Attól kezdve, ha megjelent eliszkoztak a padról mindenkinek váratlanul dolga akadt otthon, vagy csak szégyelltek a szemébe nézni és csak kis idő múlva szállingóztak vissza, mint a verebek, ha macska megy el előttük. Összesúgtak mögötte, de most már nem nevelték ki.

Közben a városba költözött és pár év múlva megint olvasták, hogy egyetemi tanári diplomát is szerzett a tanár úr, merthogy most már így hívták, sőt büszkén dicsekedtek vele, hogy a szomszédunk volt gyerekkorába. Alkalmanként visszatér még ma is a kis falucskába a temetőbe virágot visz a szülei sírjára, és ha meglátják a sírnál, sokan odamennek hozzá beszélgetni azok, akik annyit gúnyolták csúfolták, de ő mint akkoriban most is csak a szépre emlékezik és szelíden és szerényen válaszol a falubelieknek. A kapukból régen eltűntek már a kispadok, amiken ültek a kontyosrádiók, merthogy így nevezték a pletykás asszonyokat, akiknek soha semmi dolguk nem volt a házukban vagy az udvarukon, csak naphosszat kinn ültek és mindenkit kicsúfoltak. Ma már előre köszönnek neki és vele példálózna a gyermekeiknek, mert ők is tudják, hogy aki sokat olvas, az sokra viheti az életben.